

АЈТАНА ДРЕКОВИЋ

ГОВОРИМ О ВОДИ

РЕКЕ

Има таквих које нестану тек што се појаве,
пре него корито утврде,
пре него трага оставе.

Има оних које теку само током кишних дана
и оних које нису текле хиљадама година.

Има дугих и има кратких.
И оних чија је дубина само одраз раста
и опадања нивоа површине.

А има и таквих
које те неизоставно доведу до сазнања
да ће се једном, судбоносно,
улити у другу,

у споредну,
у мању.

ТОК

Текла је мирно река.
Текла, као да се не дешава ништа.

Једног дана дођоше људи
и копаше до јутра.

Одједном, река промени ток
и настави новим путем,
смештајући се у младо корито
и освајајући непозната места.

Подземни извори несташе
и некадашње обале осташе прекривене
шљунком и блатом.

А тамо,
тамо где је требала стићи,

тамо је чекам.
Још увек.

ОБАЛА

Поред воде лежи као наборана кожа.
Некад на дну великог мора,
данас је запљускују неједнаки таласи.

Некад недодирљива,
данас ни стални облик нема.

Осуђена на вечно примицање
и одмицање воде,
на осеку, плиму, ветрове и таласе,

да нико са сигурношћу не може рећи
где престаје море, а где она почиње.

Само вечно гледа како разорне реке
стигавши до великог мора
заувек губе своју моћ.

КРУГОВИ

И када си циглу у воду бацио
и камен и нож
и Рубикову коцку ивица тупих
и предмете облика разних
и брод када је потонуо
и фараон када се у води удавио
и робови када су окове
и власнике своје
у воду бацили
на површини њеној
само се траг круга указивао.

И што су дубље ствари тонуле
круг се све више ширио
и нестајао.

За неколико тренутака
чинио се
тек да је кап
у воду канула.

ГОВОРИМ О ВОДИ

Говорим о води.
Не о морима, у која си много пута
другачији улазио. Ништа велико.
Само о мало питке воде.
У кофи, на пример.
Како је тешко носити уз себе
нешто што може нестати
на много начина.

Попијеш ли је,
неће нестати.
Али ће другачија изаћи из тебе.
Више неће бити вода.
Њени путеви кроз тебе
нису њени путеви ка себи.

Како је тешко носити мало воде,
у чаши или у кофи.
Носити је од уста и ка устима,
од бунара и ка бунару.
Са извора.
Пунити и празнити.
На том путу могла би испарити,
просути се, стегнути, заледити,
исклизнути из кофе, низ нешто,
ка нечему.
Разбити се!
Вода која се разбија.

Могла би се једноставно
толико разбистрити
да те њено привремено дно
подсети на себе. И уплаши.
Па је одбациш, земљи вратиш.
Јер њено је дно
дно онога у чему се налази.

Ти си свестан њеног значаја.
Прва кретања човека била су условљена
кретањем за стадом.
А стадо се кретало према води.

Њој свест о теби није потребна.
Гледајући је сваки пут,
као први пут,
откриваш да оно без чега не можеш
није ништа људско.